

Arrest

nr. 87 034 van 6 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 16 mei 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 juni 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juli 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat F. JACOBS loco advocaat I. SIMONE en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 12 augustus 2011 toe op Belgisch grondgebied en dienden diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 17 april 2012 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers werden hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormen de bestreden beslissing die luiden als volgt:

- ten aanzien van eerste verzoeker:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger te zijn van Tsjetsjeense origine, afkomstig uit Chechen-aul, gelegen in de Tsjetsjeense Republiek, Russische Federatie. U woonde er samen met uw vrouw en kind. Op 17 juni 2011 werd u thuis gearresteerd door militairen. Een dag eerder hadden zij, vlakbij uw perceel, een vat met wapens ontdekt. Omdat enkele van uw vrienden vroeger rebel waren geweest en de wapens vlakbij uw grond waren gevonden verdachten ze u ervan deze wapens daar te hebben verborgen. Zij wilden dat u zou bekennen dat de gevonden wapens van u waren en u werd er omwille van uw religieuze opvattingen – u bent soenniet en geen sufist – van beschuldigd een wahabiet te zijn. U werd geslagen tijdens uw detentie. In de nacht van 19 op 20 juni werd u aan de rand van het dorp achtergelaten. U ging te voet naar huis. Uw vrouw en moeder verzorgden uw verwondingen. Één of twee dagen na uw vrijlating kwamen militairen de paspoorten van u en uw vrouw in beslag nemen. Acht à negen dagen later kwamen 's avonds militairen naar uw huis en namen u opnieuw mee. Ze wilden weer dat u zou bekennen dat de wapens van u waren. U bekende echter niet. Na twee dagen werd u opnieuw vrijgelaten. U werd door een vriend naar het ziekenhuis gebracht om uw verwondingen te laten verzorgen. Binnen de twee weken na uw vrijlating werd er een eerste convocatie van het Openbaar Ministerie van Shali naar uw huis gebracht. U ging niet in op deze convocatie en bleef thuis wonen. Ongeveer twee weken later kwam er een nieuwe convocatie. Na deze convocatie stelden uw ouders voor dat u het land zou verlaten. U en uw vrouw verlieten Tsjetsjenië op 5 augustus 2011. Jullie reisden met de bus van Grozny naar Moskou. Van daaruit reisden jullie per bus verder naar België, waar jullie aankwamen op 12 augustus. Jullie vroegen dezelfde dag nog asiel aan.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U verklaart uw land van herkomst te zijn ontvlucht omdat u twee maal aangehouden zou zijn naar aanleiding van de vondst van een aantal verborgen wapens vlakbij uw huis. De autoriteiten zouden u hebben willen dwingen om te bekennen dat u deze wapens daar had verborgen. (CGVS, p.9, 12, 17) Bij een eventuele terugkeer vreest u gedood of opnieuw gearresteerd te worden. (CGVS, p.22)

Er dient vastgesteld te worden dat uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal niet als aannemelijk kunnen worden beschouwd.

Vooreerst werd een tegenstrijdigheid vastgesteld tussen de verklaringen van u en uw echtgenote. U verklaarde dat u na uw tweede aanhouding naar het ziekenhuis nr 9 in Grozny werd gebracht voor verzorging. (CGVS, p.18-19) Uw echtgenote ontkende in eerste instantie dan weer dat u medische verzorging kreeg na uw tweede aanhouding. U zou enkel door uw familie verzorgd zijn. Zij ontkende ook dat u naar het ziekenhuis ging. (N.(...) – CGVS, p.6) Pas toen zij met uw verklaringen geconfronteerd werd, verklaarde uw vrouw dat u naar de polikliniek werd gebracht. Zij verklaarde haar aanvankelijke uitspraken door te stellen dat u u niet opgenomen werd en dat zij dacht dat er naar een medische behandeling was gevraagd. (N.(...) – CGVS, p.7) Dit kan echter niet volstaan als verklaring, gelet op het feit dat zij ontkend had dat u naar een ziekenhuis was gebracht en/of medische verzorging had gekregen. Dat u in de polikliniek niet lang zou zijn behandeld, en dat dit niet door een dokter maar door een verpleegster gebeurde (N.(...) – CGVS, p.8), betekent niet dat het hier geen medische verzorging betreft. Bijgevolg blijft de tegenstrijdigheid bestaan.

Bovendien legde uw vrouw over uw verzorging in de polikliniek nog zeer vage verklaringen af. (N.(...) – CGVS, p.8) Zo kon ze niet met zekerheid zeggen wie u dan wel naar de polikliniek had gebracht – uw moeder of uw vrienden – noch wanneer u daar dan wel naartoe zou zijn gevoerd. Dergelijke vage verklaringen zijn niet aannemelijk te noemen, zeker gezien de eerder vastgestelde tegenstrijdigheid.

Voorts werd na het gehoor nog vastgesteld dat u incoherente verklaringen had afgelegd met betrekking tot de vervolgingsfeiten waarbij u betrokken was. U verklaarde dat u voor het eerst werd meegenomen op 17 juni 2011. (CGVS, p.9) Nadien verklaarde u nog dat de militairen binnen de twee dagen na uw vrijlating jullie paspoorten in beslag namen. (CGVS, p.15) In het begin van het gehoor had u deze inbeslagname echter zeer precies (zonder blijk van twijfel) gesitueerd in de tijd, met name op 20 juli 2011. (CGVS, p.4) Later verklaarde u nog dat uw tweede arrestatie plaatsvond op 26 of 28 juli. U bevestigde daarna nogmaals dat u zeker was van de maand (i.e. juli). U voegde hieraan nog toe dat u op het moment van uw tweede arrestatie nog geen convocatie had ontvangen. (CGVS, p.16) Dit valt echter niet te rijmen met de door u neergelegde convocaties. Daaruit blijkt immers dat u zich op 14 en 29 juli 2011 moest aanbieden bij het onderzoekscomité van Shali. Dit zou betekenen dat u de eerste convocatie al wel had ontvangen voor uw tweede arrestatie. Gelet op het feit dat de vermeende vervolgingsfeiten zich niet lang voor het gehoor zouden hebben afgespeeld; en gelet op het feit dat u bij geen van de situeringen in de tijd twijfels uitte; zijn dergelijke incoherenties niet aannemelijk te noemen.

Verder bleken uw verklaringen aangaande de stappen die uw familie eventueel zou hebben ondernomen om u te vinden na uw arrestaties vaag en weinig consistent. Toen u gevraagd werd of uw familie naar u op zoek ging tijdens uw eerste arrestatie, antwoordde u in eerste instantie bevestigend ("ja, natuurlijk"). Toen u gevraagd werd waar zij dan gezocht hadden, stelde u dan weer dat u dit niet wist en dat uw familie geen kennis heeft om dergelijke informatie te achterhalen. Daarna zwakte u uw verklaringen sterk af en stelde dat uw familie "misschien" iets had ondernomen. U kon echter nog steeds niet zeggen wat zij dan wel hadden gedaan. Toen u gevraagd werd hoe u dan zeker wist dat ze inderdaad naar u hadden gezocht, stelde u dat u enkel dacht dat zij al het mogelijke hadden gedaan maar dat u niet had gezegd dat zij actief naar u hadden gezocht. (CGVS, p.17-18) Dit valt bezwaarlijk te rijmen met de vaststelling dat u aanvankelijk uitdrukkelijk had bevestigd dat uw familie naar u had gezocht. De inconsistentie wordt hiermee niet opgeheven.

Ook wat betreft uw tweede arrestatie wist u niet of uw familie naar u had gezocht. U zou dit bovendien niet eens gevraagd hebben, al kon u geen reden geven waarom u dit niet had gedaan. (CGVS, p.18) Dat u noch in verband met de eerste arrestatie, noch in verband met de tweede arrestatie kon zeggen of uw familie iets had ondernomen (om u te zoeken) en dat u hier niet naar geïnformeerd zou hebben, is geenszins aannemelijk te noemen, te meer daar u zelf geen enkel idee had waar of door welke dienst u precies was vastgehouden (CGVS, p.10-11, 16-17) en dergelijke informatie van uw familie eventueel een aanwijzing had kunnen zijn om te achterhalen welke dienst u viseerde.

Bovenstaande tegenstrijdigheid, inconsistenties en vaagheden raken aan de kern van uw asielrelaas, met name de opeenvolging van de vervolgingsfeiten, de acties van uw familie tijdens uw arrestaties en de nasleep van uw tweede arrestatie. Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd.

De twee door u neergelegde convocaties volstaan geenszins om deze geloofwaardigheid te herstellen. Hoewel zij stellen dat u wordt opgeroepen als verdachte, blijkt uit deze stukken niet in welke zaak of voor welke feiten u werd opgeroepen. (CGVS, p.6) Bijgevolg kunnen zij niet zonder meer worden beschouwd als objectieve stavingstukken voor uw verklaringen als zou u (onterecht) ervan beschuldigd zijn wapens te hebben verborgen. Bovendien bleek u niet te kunnen zeggen bij welke onderzoeksrechter u werd opgeroepen, noch of dit twee maal bij dezelfde onderzoekerrechter was. (CGVS, p.21) Dat u dergelijke zaken niet zou weten getuigt van weinig interesse in uw vervolgingsproblemen. Dit valt niet te rijmen met een gegronde vrees voor vervolging.

Voorts is het evenmin aannemelijk te noemen is dat u en uw echtgenote jullie intern paspoort niet kunnen voorleggen. Gelet op uw beider verklaringen als zouden jullie paspoorten zijn afgenomen omdat u als verdachte zou zijn beschouwd in de zaak van de gevonden wapens (CGVS, p.5; N.(...)) – CGVS, p.3) en gelet op de onaannemelijkheid van uw asielrelaas (supra), dient te worden besloten dat het evenmin aannemelijk is dat jullie de interne paspoorten niet zouden kunnen voorleggen. Uw stelling dat uw intern paspoort werd afgenomen omdat u als een verdachte werd beschouwd, verklaart bovendien niet waarom ook het intern paspoort van uw echtgenote afgenomen zou zijn. Gevraagd naar de omstandigheden waarin haar paspoort werd afgenomen, verklaarde uw echtgenote dat dit gebeurde opdat ú het land niet zou kunnen verlaten. (CGVS, p.3) Het is echter weinig aannemelijk te noemen dat men haar intern paspoort zou afnemen om te beletten dat ú Tsjetsjenië zou verlaten. Hierbij kan nog opgemerkt worden dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt dat een intern paspoort een zeer belangrijk document is in de Russische Federatie, zodat aangenomen mag worden dat men dit niet zonder gegronde reden zou afnemen.

Ten slotte dient nog vastgesteld te worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door jullie verklaarde reisweg en de hierbij gebruikte reisdocumenten. U verklaarde dat jullie met een toeristische bus van Moskou naar België zijn gereisd. Onderweg zou er een grenscontrole geweest zijn.

Er zou echter geen controleur op de bus gestapt zijn, noch zouden de passagiers uitgestapt zijn. (CGVS, p.8-9) Dit is niet geloofwaardig te noemen. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat er bij binnenkomst van de Schengenruimte strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Dat men in dit geval geen controle zou uitvoeren van de passagiers van een grote autobus is niet geloofwaardig te noemen. Bovendien bleken u en uw echtgenote niet te weten welke reisdocumenten er voor jullie zouden zijn gebruikt, noch onder welke identiteit jullie zouden hebben gereisd. (CGVS, p.9; N.(...) – CGVS, p.5) Bovendien zou de passeur geen instructies hebben gegeven over wat jullie moesten doen of zeggen in geval van een grenscontrole. (CGVS, p.9) Ook dit is geenszins aannemelijk te noemen, gelet op voormelde informatie. Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/passeur bij de eventuele ontdekking van clandestien reizende passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klanten absoluut niet op de hoogte zou brengen van het soort document dat zou worden gebruikt om te tonen in geval van controle. Gelet op bovenstaande vaststellingen in verband met de reisweg en reisdocumenten; en gelet op de onaannemelijkheid van het niet kunnen voorleggen van jullie interne paspoorten – waarin, zo blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, onder andere informatie aangaande de afgifte van een internationaal paspoort kan staan - ontstaan ernstige vermoedens dat jullie bewust reizen identiteitsdocumenten achterhouden voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door jullie verkregen internationaal paspoort en visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop jullie uit het land vertrokken zijn, verborgen te houden. De geloofwaardigheid van jullie asielrelaas komt hierdoor nog verder in het gedrang.

Een verdere aanwijzing voor het vermoeden dat u en uw echtgenote mogelijk belangrijke informatie met betrekking tot jullie vertrek uit Tsjetsjenië achterhouden voor de asielinstanties werd gevonden in jullie verklaringen aangaande de geboorteakte van jullie zoon. Op deze geboorteakte is aan de achterkant een stempel ter bevestiging van het staatsburgerschap aangebracht d.d.24/05/2011. U verklaarde niet te weten wat deze stempel was, zelfs toen het u gezegd werd. U wist evenmin waarom deze stempel gezet wordt. Ter verklaring stelde u dat u zich niet bezighield met documenten. (CGVS, p.5-6) Toen uw echtgenote gevraagd werd wat deze stempel was, stelde zij in eerste instantie dat deze er al op stond toen zij de geboorteakte ging afhalen. Zij voegde hieraan toe dat ze de geboorteakte ontving één tot anderhalve maand na de geboorte. Geconfronteerd met de vaststelling dat dit niet geloofwaardig was aangezien de stempel gezet werd op 24 mei 2011, zijnde ruim vier maanden na de geboorte, stelde zij ter verklaring plots dat ze de geboorteakte pas aanvroeg anderhalve maand na de geboorte. (N.(...) – CGVS, p.4) Echter, de geboorteakte vermeldt als afgiftedatum 8 februari 2011, iets minder dan een maand na de geboorte. Bovendien verklaart dit nog steeds niet de vaststellingen aangaande de stempel. Toen dit werd opgemerkt, opperde uw echtgenote dat ze de geboorteakte “misschien” op de burgerlijke stand had achtergelaten omdat iemand had gezegd dat deze stempel nodig was. Uw echtgenote kon echter niet zeggen waarom deze stempel dan wel nodig was. (N.(...) – CGVS, p.4) Dergelijke inconsistente en vage verklaringen zijn geenszins aannemelijk te noemen. Deze vaststelling is van belang aangezien uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat een dergelijke stempel onder meer nodig is bij reizen naar het buitenland. Gelet op het feit dat de stempel werd gezet niet lang voordat de vermeende problemen zouden zijn begonnen, en gelet op de vaststelling dat noch u, noch uw echtgenote een afdoende verklaring kon geven voor de reden waarom deze stempel geplaatst werd (supra) rijst het vermoeden dat jullie reeds voor de aanvang van de vermeende problemen van plan waren het land te verlaten.

Bijgevolg kan op basis van uw verklaringen niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er

voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten vermogen niet om bovenstaande conclusies te wijzigen. Voor zover deze documenten nog niet werden besproken, dient opgemerkt te worden dat de kopies van de eerste bladzijden van jullie interne paspoorten, uw rijbewijs en de geboorteakte van jullie zoon enkel identiteitsgegevens bevat die door mij niet in twijfel getrokken worden. Hierbij wordt nogmaals opgemerkt dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt een Russisch intern paspoort meer gegevens bevat, dan de kopies die u hebt neergelegd. Het medisch attest op uw naam d.d.17/10/2011 (voor een regularisatie-aanvraag) vermeldt onder de rubriek 'medische voorgeschiedenis' dat u aan post-traumatisch stress syndroom zou lijden. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat niet vermeld is op basis waarvan deze aandoening werd vermeld in de voorgeschiedenis, zodat aangenomen dient te worden dat dit gebeurde op basis van uw eigen verklaringen. Bijgevolg is de bewijswaarde ervan uiterst gering. Bovendien stelt dit attest dat u al twee jaar psychische klachten had ten gevolge van mishandeling. Gelet op de datum van dit attest zou dit betekenen dat u sinds 2009 dergelijke klachten hebt. U maakte echter op geen enkel moment melding van problemen voor juni 2011. (CGVS, p.9, 23) Wat er ook van zij, de diagnose maakt geen melding meer van posttraumatisch stress syndroom. Er blijkt evenmin uit dat u cognitieve stoornissen zou hebben. Het andere medisch attest op uw naam bevestigt dat u een litteken op uw bovenlip hebt. Hoewel dit attest stelt dat dit het gevolg van slagen door de politie is, blijkt dit geschreven te zijn op basis van uw verklaringen. Bijgevolg vormt dit document geen objectief stavingstuk van uw vermeende asielrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

- ten aanzien van tweede verzoekster:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger te zijn van Tsjetsjeense origine, afkomstig uit Chechen-aul, gelegen in de Tsjetsjeense Republiek, Russische Federatie. U woonde er samen met uw man en kind. Op 17 juni 2011 werd uw man thuis gearresteerd door militairen. Een dag eerder hadden zij vlakbij jullie woning een vat met wapens ontdekt. Twee dagen later werd hij vrijgelaten. Rond 20 juni kwamen militairen de paspoorten van u en uw man in beslag nemen. Op 26 of 27 juni werd uw man opnieuw gearresteerd door militairen. Na twee dagen werd hij opnieuw vrijgelaten. In het midden en op het einde van juli kwamen er nog twee convocaties op naam van uw man. Uw man ging niet in op deze convocaties. U en uw man verlieten Tsjetsjenië op 5 augustus 2011. Jullie reisden met de bus van Grozny naar Moskou. Van daaruit reisden jullie per bus verder naar België, waar jullie aankwamen op 12 augustus. Jullie vroegen dezelfde dag nog asiel aan.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag op dezelfde problemen als uw echtgenoot beroept. U maakte daarnaast geen melding van andere problemen. (CGVS, p.5) Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw echtgenoot door mij besloten werd dat uw echtgenoot de status van vluchteling of de subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend, kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing betreffende de asielaanvraag van uw echtgenoot luidt als volgt:

"(...)"

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) en van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en

de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Verzoekers citeren de bepalingen waarvan de schending wordt aangevoerd en stellen dat de beslissing hen het vluchtelingenstatuut en de subsidiaire bescherming weigert, niettegenstaande zij zich in een heel onveilige situatie bevinden in hun geboorteland. Verzoekers wijzen erop dat hun problemen begonnen nadat militairen vlakbij hun perceel wapens hadden gevonden. Eerste verzoeker werd ervan beschuldigd wahabiet te zijn terwijl de rebellenbeweging door de autoriteiten op een harde manier wordt onderdrukt waardoor elke persoon die een familielid of vriend heeft die lid is van deze beweging zelf ook wordt verdacht, mishandeld en ontvoerd. Omdat eerste verzoeker enkele vrienden had die vroeger rebel waren geweest, werd hij nog meer verdacht en werd hij enkele keren opgepakt en mishandeld door militairen. De grootschalige en diverse mensenrechtenschendingen in Tsjetsjenië, die ook blijken uit de Subject Related Briefing, zijn een publiek geheim en eerste verzoeker heeft deze aan den lijve moeten ondervinden. Met betrekking tot de vastgestelde tegenstrijdigheden wijzen verzoekers erop dat deze miniem van aard zijn en dat deze niet noodzakelijkerwijze betekenen dat de verklaringen vals zijn. Verder bevestigen verzoekers dat tweede verzoekster inderdaad verklaard heeft dat haar echtgenoot na de tweede arrestatie door de familie werd verzorgd in plaats van in het ziekenhuis, maar dat zij heeft dit rechtgezet door te verklaren dat zij dacht dat men vroeg of haar echtgenoot opgenomen diende te worden in het ziekenhuis daar waar hij na verzorging naar huis mocht. Verzoekers stippen aan dat de vertaling door een tolk niet altijd vlot verloopt. Betreffende de foutieve situering in de tijd, wijzen verzoekers erop dat eerste verzoeker veel heeft meegemaakt en dat hij geen agenda bijhield waardoor hij zich al eens kan vergissen. Aangaande de neergelegde convocaties merken verzoekers op dat hen niet kan verweten worden dat niet wordt vermeld in welke zaak zij worden opgeroepen. Verzoekers wijzen er ook op dat zij hun volledige medewerking hebben verleend tijdens hun ondervraging en dat hiermee rekening dient te worden gehouden. In tegenstelling tot wat de verwerende partij wil doen geloven, was er wel degelijk een reëel risico op ernstige schade en vrezen zij terecht voor een onmenselijke behandeling en individuele bedreiging indien zij zouden terugkeren naar hun geboorteland waardoor er sprake zou zijn van een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM).

2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. Verzoekers stellen dat eerste verzoeker slachtoffer werd van mishandeling omdat hij er omwille van zijn vrienden van werd verdacht tot de rebellenbeweging van de wahabieten te behoren. De Raad wijst erop dat het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissingen te ontcrachten (RvS 4 januari 2006, nr. 153.278; RvS 10 maart 2006, nr. 156.221). Het komt derhalve aan verzoekers toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waartoe zij in gebreke blijven. Het feit dat uit rapporten zou blijken dat er in Tsjetsjenië mensenrechtenschendingen plaatsvinden volstaat niet om aan te tonen dat verzoekers hiervan zelf het slachtoffer zouden zijn geworden. Een verwijzing naar algemene rapporten volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond, waartoe verzoekers eveneens in gebreke

blijven (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). In de bestreden beslissingen wordt overigens uitdrukkelijk gewezen op de noodzaak aan een individuele beoordeling van asielaanvragen uit Tsjetsjenië.

2.4. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij een coherente beschrijving van kan geven van bepalende ervaringen. Deze ervaringen zouden in het geheugen gegrift moeten zijn, aangezien zij een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid. Uit het administratief dossier blijkt dat tweede verzoekster slechts na confrontatie met de verklaringen van haar echtgenoot aangaf dat hij na zijn tweede aanhouding naar het ziekenhuis was geweest (stuk 8, gehoorverslag tweede verzoekster CGVS 18/10/2011, p. 7), terwijl zij net tevoren tot viermaal toe ontkende dat haar man door een dokter werd verzorgd of naar het ziekenhuis was geweest. Aangezien de medische zorgen noodzakelijk waren in de onmiddellijke nasleep van de tweede brutale arrestatie van eerste verzoeker, kunnen verzoekers niet worden bijgetreden in hun stelling dat de tegenstrijdigheid slechts miniem van aard is en onmiddellijk werd rechtgezet. Bovendien tonen verzoekers niet aan dat de tegenstrijdigheid te wijten zou zijn aan problemen met de vertaling aangezien tweede verzoekster hieromtrent geen enkele opmerking maakte tijdens haar gehoor. Het ongeloofwaardig karakter van haar verklaringen wordt versterkt door het feit dat tweede verzoekster niet bleek te weten door wie en wanneer haar echtgenoot naar de polikliniek werd gebracht (Ibid., p. 8). Ook eerste verzoeker legde betreffende de chronologische volgorde van de inbeslagname van zijn paspoort, het ontvangen van de convocaties en zijn tweede arrestatie een aantal inconsistente verklaringen af (stuk 7, gehoorverslag eerste verzoeker CGVS 18/10/2011, p. 15-16). Verzoekers trachten deze inconsistenties af te doen als een vergissing en deze te rechtvaardigen door te stellen dat eerste verzoeker veel heeft meegemaakt en hij geen agenda bijhield. De Raad wijst er echter op dat deze excuses niet kunnen worden aanvaard omdat de inconsistenties betrekking hebben op de kernaspecten van het asielrelaas van verzoekers van wie mag worden verwacht dat zij de volgorde in de tijd perfect kunnen schetsen, eventueel zelfs zonder hierbij precieze data te vermelden. De Raad merkt op dat in de beslissingen niet wordt gesteld dat de verklaringen van verzoekers vals zouden zijn, maar dat op grond van de tegenstrijdigheden en inconsistenties wordt besloten dat ze ongeloofwaardig zijn. Bijkomend merkt de Raad op dat verzoekers niets inbrengen tegen de vaststellingen van de commissaris-generaal betreffende hun reisweg en gebruikte reisdocumenten, die hun geloofwaardigheid verder ondermijnen. Het feit dat zij hun volledige medewerking zouden hebben verleend tijdens de ondervraging maakt hun verklaringen niet minder ongeloofwaardig.

2.5. Door te beweren dat hen niet kan verweten worden dat op de neergelegde convocaties niet wordt vermeld in welke zaak zij worden opgeroepen, weerleggen verzoekers de stelling van de commissaris-generaal uit de bestreden beslissing niet dat door het ontbreken van details over de zaak waarin zij worden opgeroepen, niet kan worden vastgesteld of deze oproeping betrekking heeft op de door hen ingeroepen vervolgingsfeiten.

2.6. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekers een reëel risico op ernstige schade bestaande uit een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, <http://curia.europa.eu>). Gelet op het ongeloofwaardig karakter van hun asielrelaas, kunnen verzoekers zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van hun relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekers brengen niets in tegen de beoordeling door de commissaris-generaal van de actuele situatie in Tsjetsjenië in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet zodat de Raad de motieven dienaangaande uit de bestreden beslissing overneemt en tot de zijne maakt.

2.7. Er werd geen schending aangetoond van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag of van de artikelen 48/3, 48/4 of 48/5 van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN